

Когато Милчо станалъ на осемъ години, ябълката дала за пръвъ пжть плодъ: четири хубави, червенобузести ябълчици овиснали на дрѣвцето. Едната ябълка Милчо далъ на баща си, втората — на майка си, третата — на сестричето си, а четвъртата изялъ той.

Х. Ст. (Отъ немски).

Скаранитѣ братя.

Д. Захаровъ.

Скарали се двама братя, селяни. Дошла работата до сждъ. Тѣ се запжтили къмъ града, при сждията, да ги разправи. А времето било горещо и рѣжъта била вече узрѣла.

Вървятъ братята изъ пжтя, а всички хора жънатъ.

— Помози Богъ! поздравяватъ братята жътваритѣ.

— Далъ Богъ добро! отговарятъ тѣ. — А вие кжде?

— Да се сждимъ, отговарятъ братята.

Добритѣ хора само поклащали глави.

Наближили братята тѣхната нива. Стариятъ братъ казва:

— Илия! Додѣто се разтакаме по сждилище, рѣжъта ще окапе.

— Право е, отговаря по-малкиятъ, Петъръ.

— Хайде да ожънемъ рѣжъта, па тогава да идемъ и се сждимъ.

— Става!

Върнали се братята у дома си, грабнали сърпове и се заловили да жънатъ. Работа кипи, та потъ се лѣе отъ тѣхъ. И жънали два дни. Презъ това време забравили сжда.

Свършила се работата, и дума Илия:

— Е, да вървимъ ли сега да се сждимъ?

Засмѣлъ се Петъръ и отговаря:

— То се мина. Въ работа азъ забравихъ кавгата. Ако съмъ сгрѣшилъ, прости ми.

Така двамата братя се помирили.